

TÜRKİYE'DEKİ ALMAN VAKIFLARI RAPORU IV

Dr. Necip Hablemitoğlu

Tüm Türkiye’de faaliyet gösteren BND orijinli Alman misyonerleri, farklı kilise gruplarını temsil ediyorlarsa da, ki deprem sonrası Sakarya’da insani yardımla gelip, kısa bir süre sonra ruhani yardım (!) aşamasına geçen **Alman Protestan Kilisesi, Türkiye-Alman Kiliseleri Birliği** ve **Federal Alman Kilisesi** buna örnek gösterilebilir, ortak olarak Almanya’nın Türkiye’de Alman Büyükelçiliği’nin koruması altında bulunmaktadırlar. Ayrıca, tüm bu istihbaratçı-misyonerlerin ikâmet adresi olarak gösterdikleri evlerin her nedense tamamı Alanya’dadır. Mardin, Urfa ve çevresinde Yezidilik, Süryanilik, Asurilik, Keldanilik doğrultusunda destek çalışmalarında bulunan Alman misyonerleri, Doğu ve Güneydoğu’nun yanı sıra, Karadeniz bölgesinde de -hedef kitle Kürtler, Lazlar ve Aleviler- din değiştirme faaliyetlerini sürdürmektedirler. Mürted yani din değiştirmiş Türk asıllı misyonerleri ise, hedef bölgelerde iş yapan Alman ya da işbirlikçi Türk şirketlerinde istihdam ederek kamuflajı sağlamaktadırlar.¹

Türkiye’deki Alman kökenli etnik bölücülüğün en önemli lojistik merkezlerinden biri olarak kabul edilen **Orient** (Doğu) **Enstitüsü**, 1961’de Beyrut’da kurulmuştur. Enstitü’nün tüm masrafları Federal Hükûmet (Eğitim ve Araştırma Bakanlığı) tarafından finanse edilmektedir. Almanya’nın Türkiye dahil Orta Doğu’da gözü-kulağı olan ve BND’nin kadrolu elemanlarına “bilim adamı” kamuflajı sağlayan; 1987’de Lübnan’daki iç savaş nedeniyle tüm ajan kadrosunu İstanbul’a nakleden Enstitü, 1994’den itibaren tekrar Beyrut’a taşınmıştır. Alman Dışişleri Bakanlığı bünyesinde faaliyet gösteren **Ebenhausen Bilim ve Politika Vakfı**’nın yanı sıra, **Volkswagen Vakfı, Fritz-Thyssen Vakfı** gibi BND ile koordineli ilgili Alman Vakıfları, söz konusu Enstitüye ek kaynak oluşturmaktadırlar. Türkiye’de Cumhuriyet karşıtı tüm bölücü unsurların “entellektüel” düzeydeki yazar, sanatçı ve gazetecileri, Enstitü’nün İstanbul Şubesi tarafından desteklenmekte, sevk ve idare edilmektedir. Enstitü, ayrıca,Tarih Vakfı’na amaçları doğrultusunda proje desteği de sunmaktadır. Türkiye’nin etnik ve dinsel yapısını en iyi bilen yabancı istihbaratçı olarak nitelendirilen Dr. Günter Seufert’in yönetimindeki Enstitü Şubesi, kimi projelerin finansmanında ve gerçekleştirilmesinde, İstanbul’daki Fransız Anadolu Araştırmaları Enstitüsü ve AB organları arasındaki koordinasyonu da üstlenmektedir.² Hamburg’daki Alman Orient Enstitüsü, yine BND’nin doğrudan gözetiminde, Almanya ve AB ülkelerinde yaşayan Türk vatandaşları arasındaki dinsel ve etnik bölücülüğün yanı sıra; Türkiye karşıtı tüm örgüt, tarikat ve cemaatlerle ilgilenmektedir. ³ Türkiye’deki Goethe Enstitüsü ve Alman Kültür Merkezleri ise, Alman istihbaratçıların en önemli barındırma-kamuflaj işlevine sahip merkezler olarak nitelendirilmektedir. ⁴

3. TÜRKİYE’DEKİ ALMAN VAKIFLARININ GENEL YÖNTEMLERİ

Türkiye’ye yönelik dış tehditleri kategorize ettiğinizde, iki temel yöntemin kullanıldığını görürsünüz. Örneğin, Yunanistan, İran, Suriye gibi ülkelerin düşmanlığı nettir. Dost görünme olasılığı olabileceğine, arada bir zorlasalar da kendileri bile inanmazlar. Tanırsınız, bilirsiniz ve önlemini alırsınız. A.B.D. gibi müttefik ülkelerin “dostluk” anlayışları ise, sadece kendi çıkarları açısından söz konusudur. Dostluk ya da düşmanlığın nerede başlayıp ne zaman ve nerede biteceğine tek taraflı kendileri karar verirler. Ekonomik-siyasal-kültürel bir egemenliği ve sömürüyü hedeflediklerinden, son derecede gelişmiş yöntemlerle hareket ettiklerinin farkına varırsınız. Örneğin, hedef ülkeleri işgal etmek yerine, dışarıdan Bakan atamak ya da kendi etki ajanları doğrudan yönetime getirmek... İşte, Almanya’nın konumu, bu iki temel kategorinin arasındadır. Hem müttefiktir, hem ucundan dostluk gösterir ama buna karşılık en kaba ve sıra dışı yöntemlerle sizi önce parçalamaya ve sonra “arka bahçesi” içinde sindirmeye çalışır... Düşmanlığı, doğrudan ulus-devlete ve ulusal bütünlüğümüzedir. Bu bağlamda Alman vakıflarının yukarıda açıklanan faaliyetleri, Türkiye’deki yerli işbirlikçilerin yani etki ajanlarının temini ile güçlendirilmesi amacına yöneliktir. Tipik bir örnek olmak üzere, Alman Büyükelçiliği’nin bünyesinde mevcut **Türkische Medien** birimi, ulusal ve yerel düzeydeki Türk Basınında Alman sempatzanı ve de “tetikçisi” gazetecileri araştırmak, bulmak, yetiştirmek ve bunları gündem belirleyici olarak etkili medya kuruluşlarında desteklemekle yükümlüdür. Bu birimin yaptırdığı bilimsel araştırmalardan birinin sonucuna göre, Türk Basınında Almanya aleyhine en çok yazı ve haber yayınlanan gazete **Hürriyet**, Almanya aleyhine hiç yazı ve haber yayınlanmayan gazete ise Fethullahçıların **Zaman** gazetesidir. Söz konusu birimin temel görevi, Almanya karşıtı medya kuruluşlarını ve mensuplarını pasifize ederek, **Zaman** gibi

medya kuruluşlarının sayısını arttırmaktır. **GTZ** biriminin görevi ise, etnik bölücülüğü teşvik kapsamında Güneydoğu ve Karadeniz ağırlıklı tüm prestij yatırımlarının takibi ile, Türkiye'deki devlet ihaleleri başta olmak üzere, Almanya'nın çıkarı olan tüm ekonomik gelişmeleri izlemek ve gereğini yerine getirmektir ⁵.

Yine yukarıda örnekleri verildiği üzere, Alman vakıfları, işbirliği yaptığı Türk NGO'larına proje başına para vererek kendi yanına çekmekte ve yönlendirmektedir. Yapılan iş hiç şüphesiz legaldir, casusluk değildir. Proje başına para alan Türk NGO'larının ulusal duyarlılıkları söz konusu olmadığından, yapılan işbirliği etik dışı olarak da algılanmamaktadır. Ve hiçbir Türk NGO'su da, kendilerine proje hazırlatan veya sponsorluk yapan Alman vakıflarının Türk mevzuatına göre yasal konumda olup olmadığını sorgulamamaktadır. Bu yüzden, ulusal ya da uluslararası etkinliklerini beş yıldızlı otellerde yapmak isteyen iddialı NGO'lardan, etkinliklerinde sadece salon tahsis ve çay-pasta ikramına razı (!) mütevazı NGO'lara kadar uzanan çizgide, Alman vakıfları, tüm taleplere cevap verecek ekonomik serbestiye sahiptirler. Bu ekonomik serbestinin her yıl yüzmilyonlarca mark harcanarak elde edildiğinin altını çizmek gerekmektedir. Bu arada, başta KOBİ'ler, kısmen çevrecilik ve kadın sorunları olmak üzere, Alman vakıflarının arada bir gerçekleştirdikleri "sakıncasız" ve "zararsız" etkinliklerinin de hakkını teslim etmek icap etmektedir.

Almanya, Türk üniversitelerinde ve de bürokraside "etki ajanı" (en olumsuz halde Alman sempatzanı) yetiştirmek için de büyük meblağlar harcamaktadır. Örneğin, **Alexander von Humboldt Vakfı, Boehringer Ingelheim Fonds Vakfı, Carl Duisberg Gessellschaft e.v., Deutscher Akademischer Austauschdienst e.v., Friedrich Naumann Vakfı, Fritz Thyssen Vakfı, Hanns Seidel Vakfı** v.d. Elbette ki bu vakıflardan burs alan Türk vatandaşlarını potansiyel Alman "etki ajanı" olarak kabul etmek yanlıştır. Kesin olan gerçek şu ki, Türk bursiyerler için her yıl yüzmilyonlarca mark harcayan Alman vakıfları, ABD vakıfları kadar sonuç almada başarılı (!) değildirler ama bu ileride başarılı olmayacakları anlamına da gelmemektedir. Şimdilerde, eski bursiyerlerle ilişkiyi koparmamak için **DAAD** yani Alman Akademik Değişim Servisi harekete geçirilmiştir. Tüm bu alandaki faaliyetler, Ankara'daki Büyükelçilik (Kültür Ataşesi) ve İstanbul Başkonsolosluğu üzerinden gerçekleştirilmektedir. BND, tüm bu orta ve uzun vadeli yatırımların meyvelerini toplama aşamasına gelmiştir. Örneğin, Türk Üniversitelerinde görevli çok sayıda akademisyene, projelendirilen kritik konularda çalışmalar yaptırılmıştır ve yaptırılmaya da devam edilmektedir: Türkiye'deki etnik, dinsel, ekonomik, siyasal, toplumsal ve kültürel farklılıklar ve değişimlerle ilgili, bir başka ifadeyle istihbarat değeri taşıyan konularda bugüne kadar yüzlerce proje, Türk akademisyenlerine yaptırılmıştır. Türkiye'nin güçlü ve zaaf (yumuşak karın) noktalarını ortaya koyan bu bilimsel dosyalar, bugün Alman Devleti'nin istihbarat arşivinde temel başvuru kaynakları arasında yer almaktadır.

Kısaca, Almanya, "proje bedeli", "şerefiye", "burs", "bedava tatil", "inceleme gezisi", "araştırma bedeli", "masraf", "telif" gibi adlar altında Türk NGO'larına, gazetecilere, akademisyenlere, mülki ve yerel yöneticilere, başta memur sendikacıları olmak üzere tüm sendikacılara, meslek odaları yöneticilerine, çevrecilere adeta para dağıtmakta; teknik deyimle "çengel atmaya" çalışmaktadır. Amaç, bu ülkede en az ABD'nin olduğu kadar güçlü "etki ajanı" kadrosuna sahip olmaktır. BND, bu amaç doğrultusunda, İzmir Karaburun ve Ayvalık'ın yanı sıra, Alanya, Mersin ve İskenderun'da oteller kapatmakta; Türk Devleti'nin istihbarat birimlerinin acizliğinden ve siyasal irade yoksunluğundan istifadeyle, bu otellerde, Türkçe öğrenecek Alman istihbaratçılarına dil eğitiminin yanında, kendilerini anarşist, bölücü, sosyalist olarak tanımlayan en marjinal siyasal gruplar dahil tüm Türkiye Cumhuriyeti karşıtlarına bedava hizmet sunmaktadır. Bütün bunlar, alenen ve kabaca, gözümüze adeta "soka-soka" yapılırken; ilgililer ve de yetkililer, gözlerini yummaya, kulaklarını tıkamaya devam etmektedirler.

4. TÜRKİYE VE ALMANYA: ÇATIŞAN POLİTİKALAR

Tüm bu olumsuz gelişmeler karşısında Türk Devleti'nin Almanya'ya karşı uyguladığı bir strateji var mı? Kesinlikle yok!.. Türkiye, faşist Almanya'nın emperyalist politikalarını etkisizleştirecek bir stratejiye maalesef sahip değil!.. Hiçbir konuda alınmış önlemi ya da misilleme politikası bulunmamakta!.. Almanya'nın, Yugoslavya'nın parçalanması aşamasında -Hırvatistan ve Slovenya'nın bağımsızlıklarını kazanmaları için- Dış İstihbarat Servisi BND'ye tahsis ettiği bütçe 12.000.000.000 (on iki milyar) DM. BND, bu bütçeyi kullanarak Yugoslavya'yı etnik çatışmaya sürükledi ve amacına ulaştı. Ya Türkiye için bugüne kadar harcanan milyarlarca mark?!.. Üstelik ellerinde, Türk Toplumunun minimize halini oluşturan, adeta toplumsal laboratuvar gibi

çalıştıkları 2.5 milyon Türk var. Sorun, onların Türklükten ve Türkiye'den koparılması olsa, belki bu acizliği bir dereceye kadar hoş gören "nemelâzımcılar" çıkabilir. Ancak sorun, Türk Devletinin ülkesi ve milletiyle bölünmezliğinin, bağımsızlığının tehlikede olması!.. Türkiye'de yönetenler değişmediği sürece, bu kısır döngü bir kara yazgı biçimde tecelliye devam edecek. Tıpkı, tarafımdan yazılan ve geçen yıl yayınlanan "**Türkiye'de Etki Ajanları-Nüfuz Casusları ve Fethullahçılar Raporu**" başlıklı makalede yer alan aşağıdaki satırlara rağmen hiçbir şeyin değişmediği gibi:

"Türkiye dahilinde kontr-espiyonaj faaliyetlerini yürütmek MİT'nin asli görevidir. Askeri alanlarda da hiç şüphesiz TSK istihbarat kuruluşları faaliyet gösterme yetkisine sahiptir? Ya etki ajanları ya da nüfuz casusları için?!. Türkiye'de maalesef böyle bir misyonu olan resmi kurum yok!.. Olmadığı için de Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kendini savunma mekanizması felç olmuş durumda!.. İşte, hedef ülkelerde etki ajanlarını en yoğun biçimde kullanan ve kendi ülkesinde ise hasım ülkelerin etki ajanlarına hayat hakkı tanımayan örnek: Almanya!..

Almanya'da kontr-espiyonaj, etki ajanlığı ve benzeri faaliyetlerle mücadeleli üstlenen Federal Anayasayı Koruma Teşkilâtı **BfV** (Bundesamt für Verfassungsschutz)'ın yanı sıra, ulusal polis örgütü ve de dış istihbarat servisi **BND** (Bundesnachrichtendienst) arasında koordinasyonu sağlamakla yükümlü ve de geniş yetkiye sahip -Ernest Uhrlau'nun yönetiminde- ayrı bir birim daha bulunmaktadır. Almanya'daki Türklere yönelik olarak bu istihbarat servislerinin koordineli biçimde yürüttükleri faaliyet sonrasında, Türkiye'deki siyasal-dinsel ve de etnik bölünmüşlüğü küçük bir modeli oluşturulmuştur. Almanya'da faaliyet gösteren her türlü şeriatçı-mezhepçi, nizâm-ı âlem ülkücüsü, ikinci cumhuriyetçi, bölücü, Marksist terör örgütleri, yine Türk kimliğine, Türk Devleti'ne, Cumhuriyet'e, laik hukuk sistemine, kısaca Türkiye'ye karşıdılar. Yalnız bir farkla, kuklalaştırılmış söz konusu örgütlerin tamamı, Alman istihbarat servislerince sınıksız kontrol altında -Türkiye'ye karşı- sevk ve idare edilmektedirler. Alman istihbarat servislerinin kontr-espiyonaj ve etki ajanlığı faaliyetlerine karşı kendi ülkesindeki duyarlılığı, kabul edilebilir sınırlar dışında, adeta paranoya derecesindedir. Örneğin, kendi vatandaşlarının sorunları ile ilgilenmek gibi asli görevlerini yerine getiren diplomatlarımızdan yedisi, geçtiğimiz yılın başında, iki grup halinde (önce üç, sonra dört) olmak üzere- casusluk suçlamasıyla sınır dışı edilmek istenmiştir. Türkiye, bu iş için bizzat Ankara'ya gelen Almanya İstihbarat Servisleri Koordinatörü Ernest Uhrlau'nun baskılarına -koşullu da olsa- sonuçta boyun eğmiş; diplomatlarımız geri çekilmiştir. Resmi gerekçe her ne kadar, söz konusu diplomatlarımızın, 350 Türk vatandaşının ölümünden doğrudan sorumlu olan PKK'nın sözde komutanı Cemal kod adlı Murat Karayılan'ı izleyerek casusluk (!) faaliyetinde bulunmaları ise de, gerçek gerekçenin bir misillemeden ibaret olduğu yadsınamayacak ölçüde açıktır: Önceki MİT Müsteşarı döneminde, MİT'i kontrol altında tutma ve yönlendirme çabalarındaki başarıları bilinen BND, halihazırdaki MİT Müsteşarı döneminde -ki bu dönemde Almanya'nın desteğindeki PKK'nın üst düzey yöneticilerine yönelik iki başarılı sınır dışı operasyonu: "**Yarasa Operasyonu**" (Şemdin Sakık ve Arif Sakık), "**Safari Operasyonu**" (Abdullah Öcalan) gerçekleştirilmiştir- kendilerine yönelik tüm bilgi akışının kesilmesinden dolayı paniklerken, üstüne üstlük PKK'nın bir başka katili olan Cevat Soysal'ın 21 Temmuz 1999'da Moldova'da MİT görevlilerince derdest edilerek Türkiye'ye getirilmesi ile tüm dünya istihbarat servislerinin önünde resmen aşağılanmıştır. Zira, Soysal'ın yakalanmasının açıklaması, Almanya'nın Dışişleri Bakanı Joschka Fisher'in Türkiye ziyareti sırasında -özellikle- yapılmıştır. Ve Alman bakana, canı Soysal'ın üzerinden çıkan **Mönchengladbach (Eyalet Ofisi-LfV) mahreçli 0790937 No.lu seyahat belgesi** gösterilerek açıklama istenmiştir. Ve MİT Müsteşarı, bu gelişmelere tavır olarak Almanya'ya yapacağı planlı gezisini iptal etmiştir. İlk kez Türkiye'ye yönelik düşmanca faaliyetlerden dolayı hem de resmi bir belgenin hesabının sorulması ve de tavır konulması, işte söz konusu misillemenin kaynağını oluşturmuştur. Bu konularda Almanya'nın tek yanlı kural tanımazlığı, diplomatik nezaketsizliği, hatta saldırganlığı yeni bir olgu değildir, tıpkı son olmayacağı gibi. Hâlâ hatırlardadır, 1989'da Stuttgart Başkonsolosluğumuzda görev yapan iki, Berlin Konsolosluğumuzda görev yapan iki, Bonn'da, Nürnberg'de, Hamburg'da ve Köln'de görev yapan birer diplomatımız olmak üzere, toplan sekiz diplomatımızın "**casus**" suçlaması ile Türkiye'ye dönmeleri sağlanmıştı. Keza, 1994'de Bonn'daki Büyükelçiliğimizde iki, Berlin'de ise bir diplomatımız, yine "**casusluk**" suçlaması ile geri gönderilmişti.

Gelelim Türkiye'deki "Almanya"ya. Türkiye'nin Almanya'nın ulusal bütünlüğü aleyhine hiçbir amacı ya da girişimi yok. Almanların irredandist-şoven ırkçılığı ise, sadece insan hakları ve de işçilerimizin can güvenliği ile sınırlı olarak takip ediliyor, hepsi o kadar. Türkiye'nin 2.500.000 vatandaşının mevcudiyetine karşın, Almanya'da geçerli bir "etki ajanlığı" programı bile

bulunmuyor. Her ne kadar tek yanlı çalışan Gümrük Birliği Anlaşması dolayısıyla aksi mümkün olmasa da, Alman şirketlerine yönelik ihale ya da ithal kısıtlaması söz konusu değil. Kısaca hiçbir olumsuz önyargımız olmadığı gibi, olumsuz yaptırım politikamız da yok. Türkiye'nin Almanya'daki vatandaşlarının ulusal kimliklerinin korunması, huzur ve can güvenliklerinin sağlanması yolunda izlemeye bulunması sadece bir hak değil, uluslararası mevzuata göre de kabul edilmiş bir yükümlülük. Tıpkı, Almanya'nın Türkiye'de yaşayan 100.000 civarındaki etnik Alman vatandaşını izleme, koruma, hak ve hukukunu savunma yükümlülüğü gibi.

Türkiye Almanya'nın bu yükümlülüğüne saygı duyuyor. Almanya ise asla. Almanya, Rusya Federasyonu, ABD, Çin, İran gibi stratejik önemi olan ülkeler gibi Türkiye'de de görev yapan tüm diplomatlarını (Büyükelçi, Müsteşar, Başkonsolos ve tüm Konsoloslar, her derecedeki Sekreterler, Basın-Eğitim-Kültür Ataşeleri) BND kadrosundan atamaktadır. Askeri ataşelerinin bile **ANBw** (Amt für Fernmeldwesen Bundeswehr) mensubu olduğu tüm ilgililerce bilinmektedir. Örneğin, bu ülkenin Ankara Büyükelçiliği'ne geçtiğimiz yılın başında atanan Dr. Rudolf Schmidt'in ilk işi, KDP'nin İrtibat Bürosu'nda (sözde Kürdistan Büyükelçiliği) verilen izinsiz nevrus resepsiyonuna katılmak olmuştur. Arkasından, Alman Dışişleri Müsteşarının "artık Kürtler için federasyonun tartışmaya açılması" talebi gelmiştir. Büyükelçi, 27.6.2000'de, Diyarbakır'da 39.5 milyon DM'a mal olacak atıksu arıtma tesisinin temel atma törenine, "Kürdistan" mizansenini içinde katılarak şov yapmıştır. Bir başka deyişle, bölge halkına ülkesi adına doğrudan destek mesajı vermiştir. Akabinde, Alman Kalkınma Enstitüsü Başkanı Prof.Dr. Peter Trevner başkanlığındaki heyetin sözde yatırım amaçlı gezisi -hem de iki ay içinde iki kez- söz konusu olurken, bunu diğer Alman heyetleri izlemiştir. Nedense ziyaretler, Mondros Mütarekesi ile Sevr Antlaşması'nda yer alan "vilâyat-ı sitte"ye yapılmaktadır, yoksa ekonomik açıdan çok daha geri olan Kastamonu'ya, Bolu'ya, Yozgat'a değil. Türkiye'deki şeriatçı yapılanmalarla doğrudan ilişki içinde bulunan BND ajanları, bir başka koldan "misyonerlik" kisvesi altında da faaliyet sürdürmektedirler. Alman Sefaretinin diplomatik dokunulmazlığı ile gerçekten dokunulamayan BND misyonerleri, binlerce Türk vatandaşını İslâmiyet'ten koparmayı başarmışlardır. Örneğin, sözde depremin yaralarını sarma gibi son derecede insancıl amaçlarla izin alarak Adapazarı'na gelip de burada psikolojik sorunlarını devam eden depremzedelere din değiştirme telkinatı yapan BND bağlantılı üç örgüt: "**Alman Protestan Kilisesi**", "**Federal Alman Kilisesi**" ve "**Türkiye-Alman Kiliseleri Birliği**", yıkıcı faaliyetlerini el'an sürdürmektedirler. Türkiye, bugüne kadar hiçbir Alman diplomatını ve de görevlisini sınır dışı etme irade ve kararlılığını gösterememiştir. Bu, nasıl bir sorumsuzluk ve onursuzluktur?

Kaydedilen o ki, BND'nin kontrolünde Türkiye'de etki ajanı bulan-yetiştiren, sevk ve idare eden "Humboldt Vakfı", "Konrad Adenauer Vakfı", "Heinrich Böll Vakfı" gibi vakıfların yanı sıra, gazeteci, araştırmacı, arkeolog, sosyolog, işadamı, çevreci vb. kimliğinde -yüzlerce değil- binlerce BND ajanı Türkiye'de, Türkiye aleyhine faaliyet yürütmektedir. Ama Türkiye, misilleme politikası uygulamamaktadır; daha doğru deyişle, -karar mekanizmalarına yuvalanan Alman etki ajanlarının engellemesiyle- uygulayamamaktadır. Hatta o kadar ki, İçişleri Bakanlığı'nın 24.3.2000 tarihinde yürürlüğe koyduğu, Türkiye'ye girilmesine izin verilmeyecek 56 kişilik sakıncalılar listesinde, Yeni Zelanda'dan Romanya'ya kadar pek çok ülkeden isim bulunurken bir tek Alman'ın ismine rastlanılmamaktadır. Bunun adı, vatanseverlik ya da devlet adamlılığı değildir. Bağımsızlığın, bağımsız dış politikanın olmazsa olmaz türünden en önemli ilkesinin biri ulusal güç kaynaklarını harekete geçirmekse, en az onun kadar önemli olan bir diğeri misilleme yapmaktır. Hem ulusal güç kaynaklarını harekete geçiremeyeceksiniz ve hem de misilleme politikalarını üretip yürürlüğe koyamayacaksınız. Bunun adı, olsa olsa manda zihniyetli maşalıktır, etki ajanlığıdır ya da gafilliktir"⁶.

Dipnotları

1. Geniş bilgi için bkz. Attilâ İlhan, "Manzara-i Umumiye", **Cumhuriyet**, 12.7.2000. Ayrıca, kamuoyuna mal olan çeşitli istihbarat raporlarında da bu konuda ayrıntılı bilgiler mevcuttur. Bu arada, din derslerinin Milli Görüşçülere verilmesine ilişkin yargı kararından sonra, Alman Protestan Kilisesi Konseyi Başkanı Manfred Kock, 27 Şubat 2000 tarihli basın açıklamasıyla "İslâm dininden ayrı bir cemaat olan Alevilerin, Alman okullarında kendi dinlerini öğrenme ve öğretme hakkı"nın verilmesini istemiştir. Tabii, iki şartın yerine getirilmesi kaydıyla: "Türkiye'ye mesafeli olmak; dersin Almanca verilmesini kabul etmek". Dikkat çeken bir başka önemli konu, Türkiye'deki misyonerlerin faaliyetlerine, şeriatçı çevrelerin kesinlikle hiçbir biçimde tepki göstermemesidir. Mürtedlerin sayısının yüz binlerle ifade edilmesine karşın, başta

Fethullahçılar olmak üzere Nakşibendiler, Süleymanlılar ve diğer tarikat-cemaat ve radikal gruplar, “*dinler arası hoşgörü, diyalog ve uzlaşma*” söylemleri çerçevesinde tepki vermeyerek, hangi dış odaklara tabi olduklarının işaretini vermektedirler. Misyonerlerin Türkiye’deki faaliyetlerini ortaya koyan mükemmel bir çalışma için bkz. Ergün Poyraz, **Dünden Bugüne Hristiyanlığın ve Yahudiliğin Analizi: MİSYONERLER ARASINDA ALTI AY**”. (Ankara: Turna Yay. 2001), 382. s.

2. Merkezi Beyrut’ta bulunan Orient Enstitüsü’nün İstanbul Şubesi, Susam Sok. No. 16-18, Cihangir adresinde faaliyet göstermektedir. Tel: (212) 292.60.67, (212) 252.19.83, Faks: (212) 249.63.59, e-posta: oli@sim.net.tr ve internet adresi: <http://www.sim.net.tr~oli> olup, Şube Müdürü ise deneyimli bir istihbaratçı olduğu ifade edilen Dr. Günter Seufert’tir. Enstitü’nün asli görevlerinden biri de, ilerki yıllarda Türkiye’de diplomat, gazeteci, arkeolog ya da vakıf temsilcisi olarak görev yapacak genç istihbaratçıları “*araştırma görevlisi*” kimliği altında yetiştirmektir. Yakında Türkiye’deki görev süresi bitecek olan Dr. Seufert’in yerine, asistanı Christopher Kubaseck’in getirileceği öne sürülmektedir. Enstitü’nün, BND’nin örtülü fonlarının yanı sıra, AB fonlarından da karşılanan projelerle hedef kişilere “para dağıttığı” bilinmektedir. Örneğin, “*MHP ve Ülkü Ocakları*” konulu araştırmasından dolayı CNN muhabiri Kemal Can’a, “*Futbol ve Milliyetçilik*” konulu araştırmasından dolayı Birikim dergisi yazarı Tanıl Bora’ya, “*Merkez Sağ*” konulu araştırmasından dolayı Tansu Çiller’in eski danışmanı Şükran Karaca’ya, “*Deprem Sonrasında Devlet ve Siviller, Sarsıntı*” konulu araştırmasından dolayı Ümit Kıvanç’a ödeme yapıldı.... Etyen Mahcupyan, “*ödeme yapılmasının bir mahzuru olduğunu sanmıyorum. Her yer bilgi aldığı zaman bir şey ödeyecek yani. Bedava kimse bir şey yapmayacak muhakkak ki*”. Ödemeler hakkında bilgi için bkz. “Avrupa’dan Para Alan Gazeteciler”, **Aydınlık**, 13.2.2000. Enstitü’nün İstanbul Şubesi, ortak amaçlar doğrultusunda AB organları ve özellikle de Dr. Paul Dumont’un yönetimindeki Fransız Anadolu Araştırmaları Enstitüsü ile yoğun bir ilişki sürdürmektedir. Ersen Bayhan, Enstitü’nün İstanbul Şubesini şu cümlelerle değerlendirmektedir: “*Alman Devleti: Türkiye’de ırk merkezli etnik çatışmalar yaşandığını ispatlasın diye, İstanbul Susam Sokak’ta (No: 16-18 D. 8) ‘bilimsel bir araştırma kurumu’na milyonlarca mark akıtıyor. İstanbul Susam Sokak’ta meskûn Alman Doğu Enstitüsü’nün 1998 projesi olan ‘Milliyetçilikle Avrupa Entegrasyonunun Gerilim Alanında Türkiye’ projesi, kimi altışar aylık, kimi birer yıllık en az on beş ‘araştırma’ yapılmasını ve şu konuların araştırılmasını öngörüyor: a) Sünnî örgütlerin resmi ideolojiye bakışları, b) Türk kökenli Alevilerin T.C.’nin ulus anlayışına karşı tavırları, c) Kürt kökenli Alevilerin resmi ideolojiye bakışları, d) Gelir durumu yüksek Kürtlerin devletin Kürtlerin geleneksel yerleşim bölgelerinde takip ettiği Kürt düşmanı uygulamalara karşı tavırları, e) Sendikalar ve meslek grupları gibi fonksiyonel örgütlenmelerde, etnik ayırım sürecinin yoğunluğu, f) Sosyal Demokrat kesimde birbiriyle çatışan zıt etnik mensubiyetler, g) Resmi ideolojiyi reddeden Alevi/Sünni, Türk/Kürt gruplarında alternatif ulus tasarımları, h) TC’nin resmi ideolojisi ve geleneksel ulus tasarımı gibi tartışmaları teşvik yolları. Örneğin Avrupa’dan bilim adamları davet edilebilir ya da yerli aydınlar Avrupa’ya seminerlere çağrılabilir... vs.*”. İşte bölücülüğün resmi belgesi ve de kaynağı!.. Onbinlerce şehidimizin ve yüzmilyarlarca dolar terör kaybının, yaşadığımız ve yaşayacağımız tüm olumsuzlukların baş sorumlusu olan Almanya’nın sözde akademik faaliyet gösteren kuruluşu!..

3. Merkezi Hamburg’da bulunan Orient Enstitüsü, BND’nin “*think tank*” işlevi gören bir yan kuruluşu ve doğrudan “Alman Denizaşırı Enstitüsü”ne bağlıdır, tıpkı Asya Araştırmalar Enstitüsü gibi. Görevi, kendi alanında Alman Devleti’nin politikalar oluşturmaya yardımcı olmak; raporlar hazırlamak, brifing hizmeti sunmaktır. Başkanı Udo Steinbach, ağırlıklı olarak Türkiye’deki etnik ve dinsel bölünme sorunlarıyla uğraşırken, laboratuvar olarak da Almanya’daki Türk Toplumunu kullanmaktadır: DİTİB’in etkisizleştirilmesi; Kaplancılar dahil en marjinal İslâmi cemaatlerin bile teşvik ile güçlendirilmesi ancak birbirlerine düşürülmesi; mezhep-tarikat-cemaat farklılıklarının belirginleştirilmesi; din derslerinin Türkiye’nin kontrolünden çıkarılarak en büyük İslâmi örgüt olan “İslam Toplumu Milli Görüş Teşkilâtı”na (İMG) verilmesi ve son aşamada bu derslerin Almanca verilmesinin sağlanması; aynı şekilde Aleviliğin ayrı din dersi olarak okul programlarında yer alması; Türk Müslümanlığı kavramından Alman Müslümanlığı kavramına geçilmesi ve bunun için de Almanya’daki Türk Toplumunun, Türkiye’den, siyasal-dinsel ve etnik gerekçelerle kesin biçimde koparılması; bu amaca uygun olarak minare inşaatlarına ve ezan okunmasına izin verilmesi ve de tesettürün teşvik edilmesi vs. vs... Sünnî ve Şafiî kökenli vatandaşlarımız üzerinde oynanan ve önemli ölçüde sonuç alınan bu oyunlara siyasetçilerimizin –seriatçılar, Türk İslam sentezcileri, merkez sağ dahil-

hiçbirinden tepki gelmemiş; Türk Devleti de karşı strateji geliştirememiştir. Hamburg'daki Orient Enstitüsü ile İstanbul'daki Beyrut merkezli Şube'nin eşzamanlı ve eşgüdümlü çalıştığı ortadadır. Şimdilerde aynı oyun, Alevi kökenli vatandaşlarımız üzerinde oynanmaktadır. Önce Aleviler Türk kimliğinden koparılıp PKK benzeri bölücü yapılanmalarla özdeşleştirilecek; sonra da -halk deyimi ile 72 parçaya- bölünecek: Ege Alevileri-Doğu Alevileri, Kürt Alevileri-Türk Alevileri, Tahtacılar-Kızılbaşlar, Zaza Alevileri-Arap Aleviler, Alili Aleviler-Alisiz Aleviler vs. vs... Bu sonu olmayan bölücülüğün yorumunu, bir Cumhuriyet aydını olan Ayşe Demir şöyle yapmaktadır: *"Etnik parsellemeye dünya şampiyonluğuna oynayan Alman derin devleti, insanımızı 'farklı dinsel kimlikli öbekler'e ayırmakla neyi amaçlıyor? Oyunun bir yüzü Alman iç politikasına yönelik, diğer yüzü Türkiye'ye. 'Türkiye Kürtlerinin etnik uyanışında Almanya üs görevi görmüştür' diyen Udo Steinbach, benzer teşhisi Türkiye Aleviliği için de yapıyor: 'Türkiye'de 90'lı yıllarda yükselişe geçen Alevi rönesansının merkezi Almanya olmuştur'. Hedef sadece Almanya Türk toplumunu yamalı bohçaya döndürmek değil. Türkiye'deki ulusal devlet için de aynı senaryo öngörülmüş. 'Merkezi devleti kaldırıp farklı kültürlerle otonomi vermediği taktirde, Türkiye ikinci bir Yugoslavya olacaktır' tehdidini savuran Dietrich Jung'a göre, 'Türkiye'nin birliği şu an için, şiddetle ayakta tutulan ulus üstü bir kimlikle korunabiliyor. Şiddet faktörü ortadan kalkar kalkmaz, Türkiye değişik uluslara bölünecektir'. 'Alevilik dersi, Alman İslamı' bahane. Adı ister Milli Görüş olsun, ister AABF, ister İslam Konseyi... Bu örgütler birer taşerondan ibaret. Almanya'nın derdi, Türk ulus-devletiyle. Almanya Türk toplumu ise, -Almanya'da kalmaya devam ettiği sürece- Türkiye'de oynanması öngörülen oyunlar için bir laboratuvar işlevi görecektir".* Almanya'nın Alevilere yönelik din dersi ve benzeri bölücü kışkırtmalarına tepki veren tek siyasetçi, Doğu Perinçek olmuştur, hem de tutarlı bir değerlendirmeye: *"... Laiklik, ulus devlet programının bir parçasıydı. Ulusal piyasanın ideolojisi, ancak laiklik olabilirdi. Demokratik devrimler çağında, Sünnilik, Alevilik vb. değil, ulus vardı ve özgür yurttaş vardı. Artık emperyalist hakimiyet sisteminde, laiklik değil, 72 cemaate 72 çeşit, ama hepsi de Almanca cemaat ideolojisi vardır. Artık tarihsel olgular arasındaki iç bağlantıları araştıran toplumbilimi değil, dinsel menkıbeler ve hurafeler vardır. Kerbelâ'nın 72 çeşit bilimdışı yorumunu yapabilirsiniz, ancak Kerbelâ'nın ne olduğunu öğrenmeniz önlenmektedir. Küreselleşme sürecinde, Alman Devleti Muaviyeleşir ve Yezidleşirken; Ali, Fatma, Hasan ve Hüseyinler de Almanlaştırılıyor. 'Varsın Almanlaşsın, doğal özümlemenin ne zararı var' diyenler oluyor. Güzel ama bugün Amerikanlaşmak ve Almanlaşmak, emperyalist sistemin itaatli kullarına dönüştürülmek anlamına geliyor. Avrupa devletlerinin bu süreci adım adım yürüttüklerini günlük temaslarda bile görmek mümkündür. Bir gün Almanya'nın Offenburg şehrinde bir Alevi genci, bana 'Cumhuriyet Devrimi bana ne verdi ki?' diye öfkeyle sormuştu. Dede soyundanmış. Kendisine 'Cumhuriyet, seni dede olmaktan kurtardı, daha ne istiyorsun' diye cevap vermişim. Cumhuriyet'i, emperyalizmle savaşıyor kurmuştuk. Ve emperyalizm, Cumhuriyet'le savaşıyor bizi kulaştırmak istiyor. Emevi sultanlarının Kerbelâ'sı tarihe karışırken, başımıza Alman Reich'inin Kerbelâ'sı geldi"...*

4. Alman Kültür Merkezi, Yeni Çarşı Cad. No.52 Beyoğlu-İstanbul adresinde faaliyet sürdürmektedir. Binanın ilk üç katı Goethe Enstitüsü'ne (Temsilci Kurt Scharf) tahsis edilmiştir. Ayrıca, Enstitü'ye ait Kütüphane, Avusturya Bölge Merkezi, Avusturya Liseliler Vakfı, İstanbul Erkek Liseliler Eğitim Vakfı, İstanbul Batı Üniversitesi İrtibat Bürosu, Konrad Adenauer Vakfı Bürosu da aynı binada bulunmaktadır. Tel: 0212.249.54.63 (santral). Ankara'daki Alman Kültür Merkezi ve Goethe Enstitüsü (Temsilci Dr. Kristin Völker) de, Atatürk Bulvarı No: 131 Kızılay adresindeki müstakil binada faaliyet sürdürmektedir. İzmir'deki Goethe Enstitüsü'nün adresi ise Gaziosman Paşa Bulvarı No.13 olarak gösterilmektedir. Tel: (232) 484.16.36.

5. Alman Kalkınma İşbirliği Kurumu (GTZ), Filistin Sok. 21/2 Gaziosmanpaşa-Ankara adresinde faaliyet göstermektedir. Tel: (312) 447.46.64, Faks: (312) 447.46.63.

6. <http://www.necipablemitoglu.cjb.net/>